

Posudek oponenta bakalářské práce
Vincenc Prasek – opavský rodák
Radim Dulava

Vincenc Prasek jistě náleží k nejvýznamnějším slezským buditelům přelomu 19. a 20. století, čemuž nicméně neodpovídá zájem historiografie o jeho osobu. Skutečná monografie o něm dosud nevznikla, jen útlá publikace a několik drobnějších článků – a stejně tak pozoruhodná internetová stránka s databází, jejíž autor, Jiří Šíl, je přece jen na dobré cestě do budoucna adekvátní Praskův životopis vytvořit. Pokud nebude rychlejší R. Dulava (Zná onu databázi? A pokud ano, proč ji necituje?). Ten práci o objektu svého zájmu rozdělil na několik částí, přičemž hlavní pozornost se záměrně rozhodl věnovat jeho díle na poli jazykovědy a pedagogiky, zatímco jeho badatelské počiny (historie, archivnictví, etnologie) zmiňuje spíše jen okrajově. Což bohužel platí i pro Praska coby národního buditele – to je jistě škoda, jelikož právě tato osvětová stránka velmi souvisí s jazykovědou a se vzděláváním.

První oddíl s několika podkapitolami se věnuje Praskovu životu (1843-1912), klasicky chronologicky, od narození (s genealogickými přesahy k otcovu původu) do smrti. Prasek se narodil v Milostovicích, studoval v Opavě a posléze ve Vídni, kde absolvoval klasickou i slovanskou filologii, aby posléze zahájil vlastní pedagogickou kariéru v Opavě (epizodicky) a v Olomouci. Za další dva roky sice putoval do východočeské Chrudimi, ale Slezsku zůstal věrný a 80. a 90. letech už působil jako první ředitel českého gymnázia v Opavě. Vydával Selský archiv, napsal obrovské množství drobných i obsáhlejších článků, několik zásadních knih a zakládal Vlastivědné muzeum v Olomouci i Muzeum Matice opavské. Všechny tyto aspekty R. Dulava také reflektuje. Nespokojuje se přitom jen s tím, co již vybádali jiní, především zmíněný Šíl, ale sáhl i do archivních zdrojů v Opavě a v Praze. Bohužel, citace tu nejsou úplně – těžko budeme práci s prameny ověřovat, jestliže chybí foliování a paginování, např. u citovaných matrik. Vůbec citace a tím i poznámky pod čarou jsou spíš autorovou slabinou, zdroje některých informací totiž necituje vůbec (srovnej např. s. 18 a 19). Kapitola o Praskově pedagogické činnosti je v tomto ohledu naštěstí výjimkou a celkově je zpracována velmi solidně. Zde se možná vytváří i prostor pro další autorovo bádání, které by mohlo do budoucna vyústit v diplomovou práci o Praskově díle na poli vzdělávání a osvěty.

Seznam pramenů a literatury považuji za uspokojivý, stejně tak přílohy obrazové. Výhrady mám jen k soupisu Praskových děl. Jistě by mělo být uvedeno, že se jedná o výběr toho nejdůležitějšího, jelikož kompletní tento výčet není (a s ohledem na stovky položek být ani nemůže). Proti členění na monografie, sborníky a periodika není námitek – ale proč monografie a sborníky nejsou řazeny chronologicky (když články v periodicích jsou) podle data vydání?

Co bych velmi rád pochválil, je jazyková stránka práce. Kromě toho, že autorovo dílo obsahuje minimum jazykových pochybení (což by mělo být sice samozřejmostí, ale není), jak gramatických (např. Napajedelský hřbitov, s. 14, se opravdu nepíše s velkým N), tak stylistických (určité formulace), jedná se v jejím případě o dílko čtivé, u kterého se čtenář nenudí, a to i díky neotřelým prostředkům. Jeden další dotaz na autora bych ale měl: Bakalářskou práci asi s Praskem neseznámí širší veřejnost (s. 2), hodlá ji snad někde publikovat?

Bakalářskou práci R. Dulavy hodnotím jako **velmi dobrou** a doporučuji ji k obhajobě.

